

Fremtiden vil vise sig umuligt at faa Foderværter i tilstrækkeligt Antal til at tage Rytteriets Heste i Foder for de 11 Øre, der nu er normeret, og saa maa man senere tage Spørgsmaalet under nærmere Overvejelse. Naar det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) hævder, at Foderværterne bør have — jeg tror, det var 25 Øre pr. Rytterhest og noget mindre for Artilleriets Heste —, vil det selvfølgelig vække Foderværternes Opmærksomhed; jo større Stemning der i Rigsdagen er for at forøge Udgifterne til Forsvarsvæsenet paa denne Konto, med desto større Styrke ville selvfølgelig Kravene til Forsvarsministeren blive rejste fra Foderværternes Side. Men jeg gentager, at der endnu ikke har været Anledning til at forøge Foderpengene for Artilleriets Heste, da de meget let blive udstationerede. Der er, som sagt, Vanskelighed med Udstationering af Rytteriets Heste, men endnu er Forholdet det, jeg har anført, at det er mere fordelagtigt ikke at udstationere den Restbeholdning, der har været Tale om, hvis man for alle Heste skal gaa til en Forøgelse af 9 Øre pr. Hest daglig i Foderpenge. Saa længe det altsaa gaar, som det hidtil er gaaet, vil jeg ikke stille noget Forslag om Forøgelse af Foderpengene, men afvente, hvorledes Forholdene i den Henseende udvikle sig.

Den ærede Ordfører (Carl Hansen) ankede over, at Foderværterne maatte møde en Søndag og ikke kunde faa Hestene sendte til deres Hjem før næste Dag, og at en Mand maatte lade en Hest sko om, uagtet der ikke syntes at være Anledning dertil. Den ærede Ordfører omtalte endvidere, at adskillige havde besværet sig over, at de blev daarligt behandlede, tiltalte paa en mindre venlig Maade o. s. v. Jeg skal i Anledning af den ærede Ordførers Udtalelser lade foretage Undersøgelse, og der skal ikke, saa vidt det staaar til mig, blive levnet nogen Anledning til Klage. — Der er tidligere klaget over, at enkelte Underofficerer tog imod Dusør. Forholdet er blevet undersøgt, og det har vist sig, at der i et Par Tilfælde er taget en saadan Dusør. De vedkommende ere blevne straffede derfor, og jeg antager ikke, Forholdet skal gentage sig, idet der fra Ministeriet er udgaaet bestemte Ordre, gaaende ud paa, at det overhovedet er forbudt at modtage Dusører ved Udstationering af Heste. For Resten har jeg det Indtryk af Forhørene og Undersøgelsen, at der er adskillige Foderværter, som i nogen Grad ere

Skyld i, at disse Dusører ere givne, idet ikke saa faa af Foderværterne have sagt til de vedkommende Underofficerer: Skaft mig en Hest, som gaar godt i Tøjet, eller: Skaft mig en solid Hest, saa giver jeg en halv Snes Kroner; nogle have budt 20 Kr., ja, jeg tror, der i enkelte Tilfælde er budt 30 Kr. Den Slags Ting skulde Foderværterne lade være at gøre, thi det kan bringe de vedkommende i Fristelse, men nu haaber jeg, at Fristelsen skal blive modstaaet, selv om man prøver paa at gøre Tilbud, idet det, som sagt, er strengt forbudt at modtage Dusører. For Resten er jeg enig med Ordføreren i, at det var bedre, om Foderværterne, naar de have Grund til at klage, indgav en Klage til Ministeren i Stedet for at klage til vedkommende Rigsdagsmand, thi jeg er jo den, der hurtigst kan sætte en Undersøgelse i Gang, og det skal ikke mangle paa Omhu fra min Side for at afhjælpe de Mangler, som paatales, hvis Klagerne vise sig at være berettigede.

Spørgsmaalet om Bidrag til Officersforeningerne og Underofficersforeningerne vil blive Genstand for nærmere Overvejelse mellem anden og tredie Behandling af Udvalget og mig. Men jeg gør opmærksom paa, at der er jo nogen Forskel paa de Understøttelser, der ydes til Officersforeningerne og Underofficersforeningerne, og saa de Understøttelser, der have været ydede til Foreninger i Civilestaten. Thi for det første have Officererne, navnlig i Marinen, den Pligt at være Værter, naar der kommer fremmede Skibe hertil. Der vises vore Officerer den samme Høflighed, naar de komme til Udlandet, idet de modtages i vedkommende Lands Officersforening; de blive der Genstand for velvillig Behandling og kunne faa adskillige Oplysninger, som de søge. Vi kunne ikke være bekendte, skønt vi ere et lille Land, at staa tilbage for andre Nationer i saa Henseende. Ogsaa i vore Officersforeninger maa der derfor være Beløb til Raadighed, forekommer det mig, for at der kan vises en lignende Gæstfrihed og Hensynsfuldhed mod fremmede, der komme hertil. Men endvidere skal jeg gøre opmærksom paa, at Understøttelsen til Officersforeninger baade i Hær og Marine ikke ydes, fordi det er selskabelige Foreninger, ej heller alene, fordi disse Foreninger have den repræsentative Pligt, som de hidtil have haft, men en Del af Beløbene anvendes til Uddannelsesøjemed, idet der i disse Officersforeninger foregaar en Del Undervisning, som vi ikke have Lokaler til andet-